
Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: una síntesi

---

Dossiers
de la Xarxa CRUSCAT

Número 1
Barcelona, 2006

Joaquim Torres
F. Xavier Vila i Moreno
Albert Fabà
Vanessa Bretxa i Riera
M. Àngel Pradilla

Institut
d'Estudis
Catalans

Xarxa CRUSCAT
Coneixements, representacions i usos del català

Índex

Introducció.....	2
Els coneixements lingüístics	2
La llengua inicial i la llengua d'identificació	2
L'ús familiar i la transmissió lingüística	3
Els usos lingüístics interpersonal fora de la llar. Els usos lingüístics en general.....	4
Els mitjans de comunicació i Internet.....	5
Les preferències i les opinions lingüístiques	6
Conclusions	6
Glossari.....	7
Fitxa tècnica	7
Els investigadors	7

Introducció

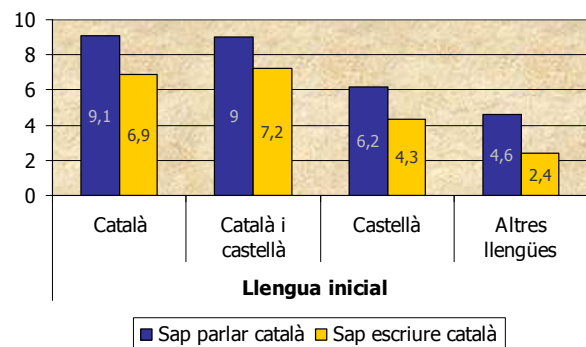
L'*Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003* és la recerca sociolingüística més àmplia feta fins ara a Catalunya.¹ Duta a terme per alguns membres de la Xarxa CRUSCAT-IEC com a encàrrec de la Generalitat de Catalunya i amb una mostra final de 7.257 persones enquestades, té caràcter oficial. En aquest document se'n resumeixen els resultats principals.

Els coneixements lingüístics

Entre vuit i nou de cada deu ciutadans declara saber català en tres de les quatre habilitats lingüístiques: un 97,4 % l'entén; un 84,7 % el sap parlar, i un 90,5 % el sap llegir. La capacitat d'escriure'l se situa força per sota, tot i que depassa àmpliament la meitat de la població: el 62,3 %.

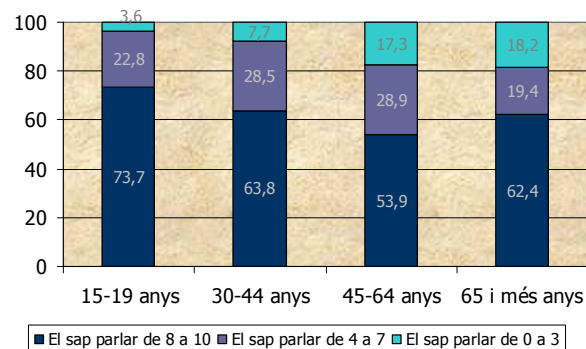
El coneixement del català es distribueix de manera desigual en funció de dos grans grups: d'una banda, els qui han adquirit la llengua catalana en família, i de l'altra, els qui no l'han adquirida com a llengua inicial (vegeu el gràfic 1). Les diferències són sistemàticament significatives, sempre a favor dels parlants nadius. En termes generals, els qui a casa van adquirir el català, sol o juntament amb altres llengües, el dominen en l'oralitat i declaren uns coneixements força elevats pel que fa a l'escriptura. La resta de la població, que no té el català com a llengua inicial, mostra un coneixement de la llengua força més baix, ja que rarament arriba a ser universal en cap de les capacitats lingüístiques.

Gràfic 1. Coneixement de català escalar (mesurat de 0 a 10) segons la llengua inicial. Catalunya, 2003. Mitjanes

El coneixement del català és pràcticament sempre més elevat com més jove és el grup analitzat (vegeu el gràfic 2). Les diferents habilitats lingüístiques es troben molt més allunyades entre elles en els grups de més edat que en els grups més joves. En general, totes les competències dels grups d'edat més joves són sempre pròximes a la universalització i amb autoavaluacions molt altes. Per contra, els grups d'edat més grans mostren sempre competències més baixes de català i la distància entre competències actives i passives és més gran.

Gràfic 2. Nivells de saber parlar el català segons l'edat. Catalunya, 2003. Percentatges

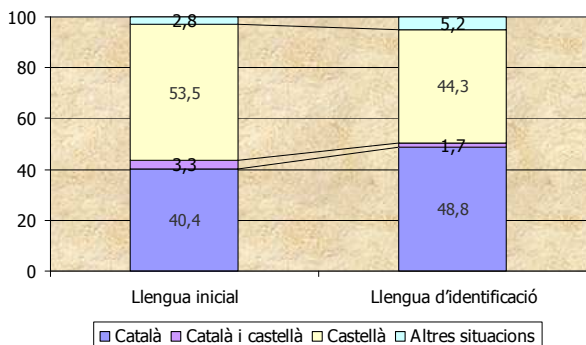
La llengua inicial i la llengua d'identificació

Les persones que van aprendre a parlar en castellà de petites a casa, és a dir, els parlants inicials de castellà (53,5 %) són més que els de català (40,4 %) (vegeu el gràfic 3). Ara bé, la proporció s'inverteix pel que fa a la llengua d'identificació. Una part sensiblement superior de població té el català com a llengua d'identificació (català, 48,8 %; castellà, 44,3 %).

¹ Per a la publicació en paper del document vegeu l'obra de Joaquim TORRES (coord.), Francesc Xavier VILA i MORENO, Albert FABÀ i Vanessa BRETXA i RIERA, *Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: Llengua i societat a Catalunya en els inicis del segle XXI*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, 2005, 312 p. (Sèrie Estudis; 8).

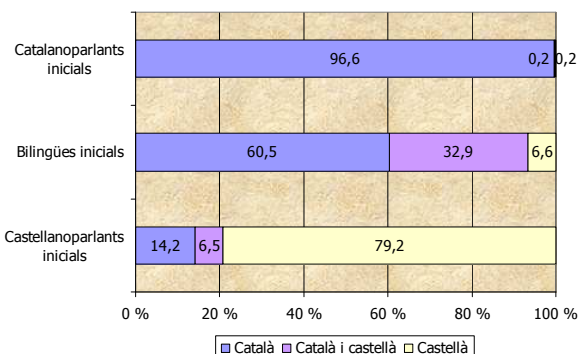
Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: una síntesi

Gràfic 3. Llengua inicial i llengua d'identificació. Catalunya, 2003. Percentatges

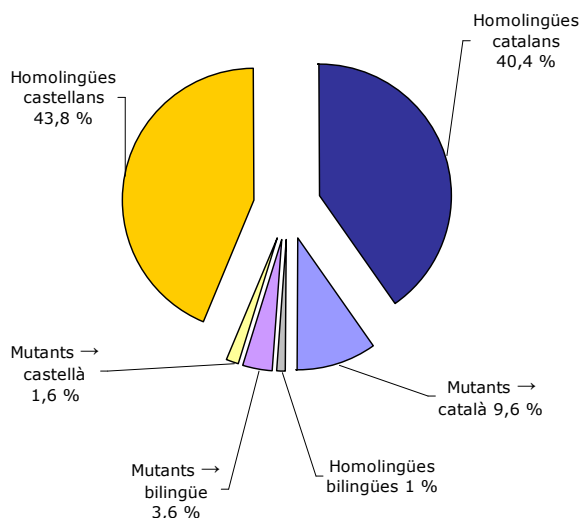
Pràcticament totes les persones que tenen com a llengua inicial el català també s'hi identifiquen (vegeu el gràfic 4). Per contra, hi ha un percentatge significatiu (d'un 20,7 %) de castellanoparlants inicials que consideren que la seva llengua és el català, de manera exclusiva o compartida amb el castellà. Pel que fa als bilingües inicials, la majoria s'identifiquen amb el català (un 60,5 %), però n'hi ha força (un 32,9 %) que mantenen una identitat compartida entre el català i el castellà.

Gràfic 4. Llengua d'identificació dels catalanoparlants, castellanoparlants i bilingües inicials. Catalunya, 2003. Percentatges

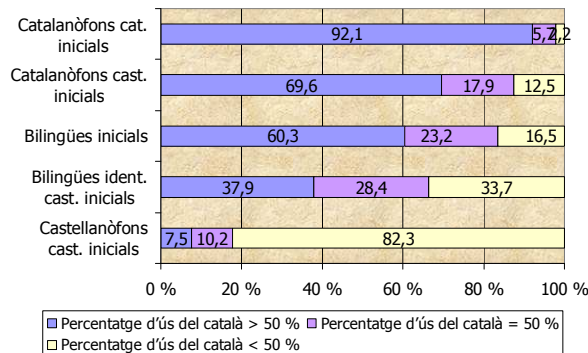
Si hi ha coincidència entre la llengua inicial i la llengua d'identificació la persona enquestada rep la denominació d'*homolingüe* (vegeu el gràfic 5). Si, en canvi, aquestes dues variables són diferents, rep el nom de *mutant*, cosa que significa que hi ha hagut un canvi d'una llengua d'origen (llengua inicial) a una llengua actual (llengua d'identificació, marcada amb el signe → en el gràfic 5). Els grups més habituals a Catalunya són els homolingües, tant en castellà (43,8 %) com en català (40,4 %). Ara bé, les transferències cap al català agrupen un gruix important de població, fins al 9,6 %; mentre que les transferències cap al castellà són quasi imperceptibles (1,6 %).

Gràfic 5. Homolingües i mutants. Catalunya, 2003. Percentatges

El canvi més important entre els residents a Catalunya ocorre en el grup de llengua inicial castellana que adopta el català com a llengua d'identificació (vegeu el gràfic 6). Aquest grup, encara que utilitza menys el català que el grup homolingüe catalanoparlant —que en el gràfic apareix en la primera fila— en fa un ús notablement alt —tal com es percep en la segona fila—, ben distant del grup homolingüe castellanoparlant —de la cinquena fila.

Gràfic 6. Llengua inicial i llengua d'identificació per grups d'ús del català. Catalunya, 2003. Percentatges

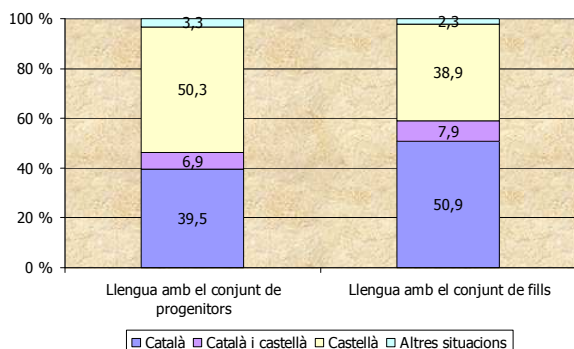

L'ús familiar i la transmissió lingüística

A Catalunya, la transmissió de pares a fills és clarament favorable per al català: mentre un 39,5 % dels enquestats parla català amb els pares, els que parlen català amb els fills augmenten fins a arribar al 50,9 %. L'evolució d'ús del castellà és la contrària: del 50,3 % que el parla amb els pares es redueix al 38,9 % que el parla amb els fills (vegeu el gràfic 7).

Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: una síntesi

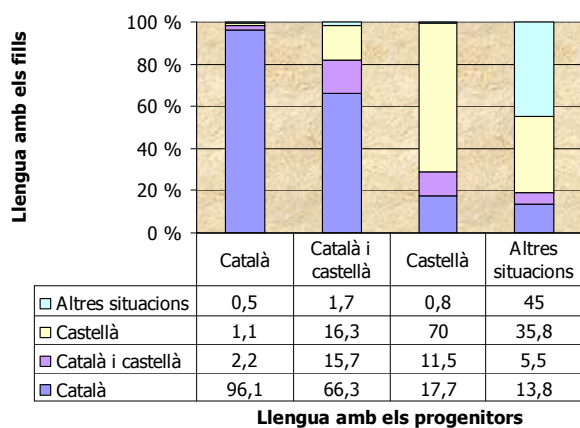
Gràfic 7. Població de 15 i més anys. Llengua amb el conjunt dels progenitors i amb el conjunt dels fills. Catalunya, 2003. Percentatges

Les persones que parlen català amb els pares mantenen el català per parlar amb els fills (96,1 %) (vegeu el gràfic 8). Els fills de famílies mixtes que parlen català amb un dels progenitors i castellà amb l'altre es decanten per fer prevaler el català a l'hora de transmetre la llengua (66,3 %). Finalment, un gruix important dels que parlen castellà amb els progenitors adopta el català per parlar amb els fills (17,7 %).

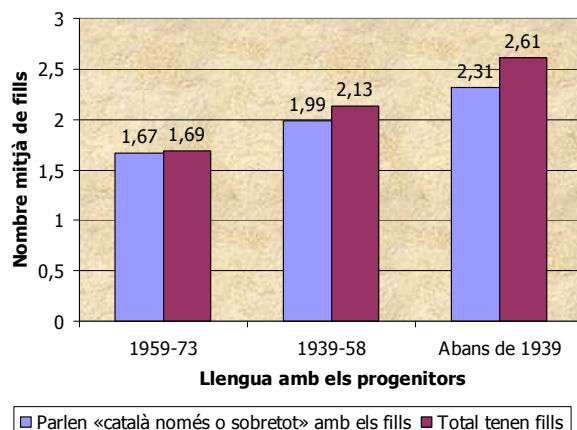
El 51 % dels fills dels arribats de fora parlen en català de manera prioritària amb els fills.

Gràfic 8. Població de 15 i més anys. Llengua amb el conjunt dels fills segons la llengua emprada amb el conjunt dels progenitors. Catalunya, 2003. Percentatges

En estudis anteriors s'havia detectat que els catalanoparlants tenien taxes més baixes de natalitat que la mitjana de la població (vegeu el gràfic 9). Dels nascuts abans de 1939 amb descendència, la mitjana és de 2,61 fills per persona; en canvi, la mitjana dels que els parla en català és de 2,31. Aquest diferencial es va reduint al llarg del segle xx i finalment en el grup més jove, nascut entre 1959 i 1973, la diferència significativa desapareix.

Gràfic 9. Població de 30 i més anys. Nombre mitjà de fills dels que els parlen català i dels que en tenen en general, per períodes de naixement dels enquestats. Catalunya, 2003. Mitjanes

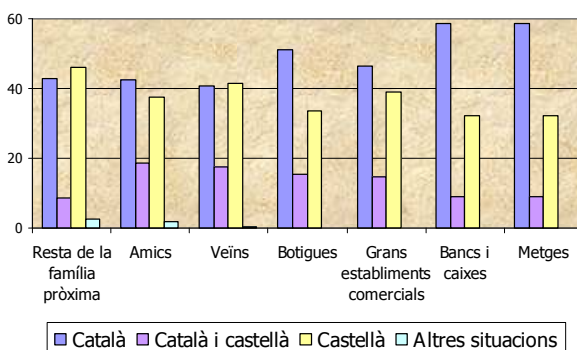

Els usos lingüístics interpersonals fora de la llar. Els usos lingüístics en general

Els residents a Catalunya manifesten que, en general, empen una mica més el català (52 %) que no pas el castellà (46 %), i només fan un ús reduït de les altres llengües (2 %). Tot i que hi ha un sector no negligible de persones que diu que viu exclusivament en una sola llengua (vora l'11 % en castellà, i quasi el 6 % en català), la gran majoria de la població estudiada declara fer algun ús de l'altra llengua.

Els contextos on es produeix la interacció condicionen la llengua utilitzada (vegeu el gràfic 10). El català té una presència superior a la del castellà en els bancs, amb els metges i, en menor mesura, a les botigues petites. Al costat d'aquests contextos n'hi ha d'altres on, encara que el català té un ús significativament més elevat que el castellà, la distància entre totes dues llengües és més petita: a les grans superfícies comercials, amb els companys de feina i amb els amics. Finalment, hi ha dos contextos en què es fa un ús similar de totes dues llengües o, fins i tot, l'ús del castellà és sensiblement més elevat: amb els veïns o amb la resta de la família.

Gràfic 10. Usos lingüístics interpersonals fora de la llar. Catalunya, 2003. Percentatges

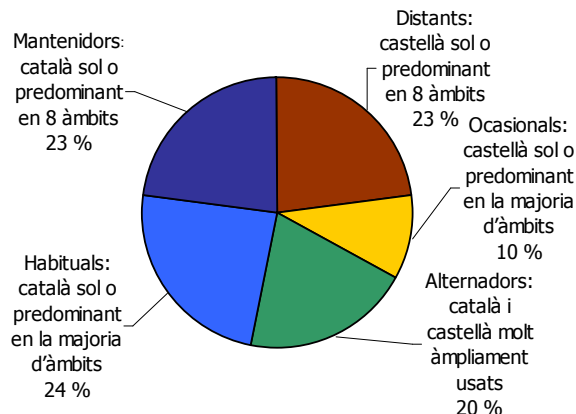
Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: una síntesi

	Resta família prox.	Amics	Veïns	Botigues	Grans establ. com.	Bancs i caixes	Metges
Català	43	42,4	40,6	50,9	46,6	58,7	58,7
Cat./Cast. igual	8,5	18,4	17,4	15,5	14,5	9	9
Castellà	45,9	37,5	41,6	33,5	38,8	32,2	32,2
Altr. sit.	2,6	1,7	0,3	0	0	0,1	0,1
Total	100	100	100	100	100	100	100

	Edat (anys)											
	15-19	20-24	25-29	30-34	35-39	40-44	45-49	50-54	55-59	60-64	65-69	70-74
0 %	7	4	8	7	8	9	14	16	20	18	19	18
11-20 %	23	21	18	18	15	16	16	15	15	16	13	10
21-40 %	19	23	19	19	17	13	13	7	9	7	6	4
41-60 %	16	17	20	16	17	17	16	18	13	12	11	13
61-80 %	19	22	18	23	23	24	20	22	20	19	19	14
81-99 %	15	12	14	15	15	19	15	18	18	20	22	29
100 %	2	2	3	2	3	3	6	4	5	7	9	11

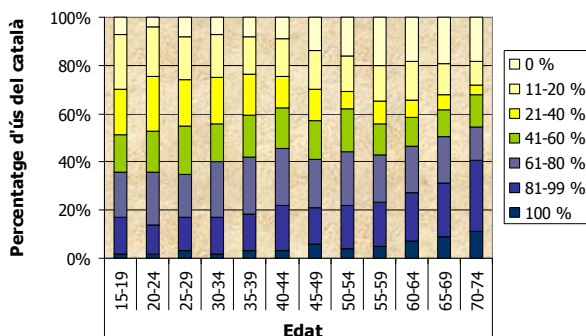
La població de Catalunya es pot segmentar en diferents perfils sociolingüístics segons quin ús faci del català (vegeu el gràfic 11): els *distants*, que amb prou feines el saben i no l'usen; els *ocasionals*, que l'usen només de tant en tant; els *alternadors*, que viuen a cavall de totes dues llengües, tot i que decantats cap al castellà; els *habituals*, que tenen el català per llengua predominant, i els *mantenedors*, que amb prou feines se serveixen d'altres llengües diferents del català. Tot plegat, un conjunt de grups que reflecteixen una societat en què els dos pols lingüístics de partida —la població d'origen autòcton catalanoparlant i la població d'origen immigrant hispanòfona— han fet un llarg camí d'integració social i lingüística.

Gràfic 11. Tipus d'usuaris del català. Catalunya, 2003. Percentatges

Des d'un altre punt de vista, es constata que l'ús del català ha seguit una evolució de reculada preocupant des de les generacions més grans a les joves (vegeu el gràfic 12). El retrocés és clar si es comparen les generacions més grans amb les mitjanes i joves. No obstant això, no es disposa de proves per afirmar que hi ha una reculada entre les cohorts joves respecte de les immediatament anteriors, com alguns autors han apuntat amb contundència. En qualsevol cas, els dubtes oscil·len entre la davallada i el manteniment, una situació que esdevé absolutament insatisfactòria per a una llengua sotmesa a noves pressions immigratòries.

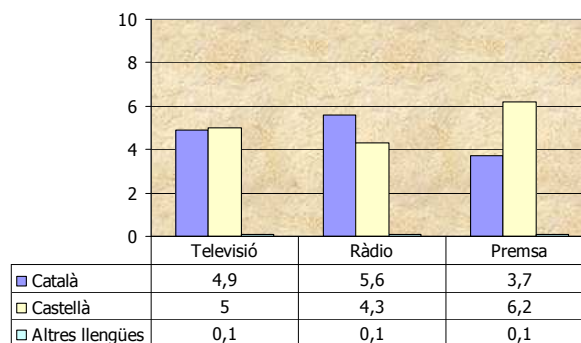
Gràfic 12. Ús de català en general per franges d'edat. Catalunya, 2003. Percentatges

Els mitjans de comunicació i Internet

D'acord amb els entrevistats, el consum mitjà de televisió en castellà i en català (vegeu el gràfic 13) és similar, amb una proporció aproximada de 5 hores en cadascuna de les dues llengües. El consum de ràdio té un índex de consum declarat lleugerament inclinat cap al català (una mitjana de 5,6 hores), mentre que en el cas de la premsa, el consum en castellà és clarament superior (6,2 hores) que el consum en català (3,7 hores). La presència d'altres llengües és inapreciable en tots tres mitjans.

Gràfic 13. Mitjana d'hores sobre 10 de consum de televisió, ràdio i premsa en cada llengua. Catalunya, 2003. Mitjanes

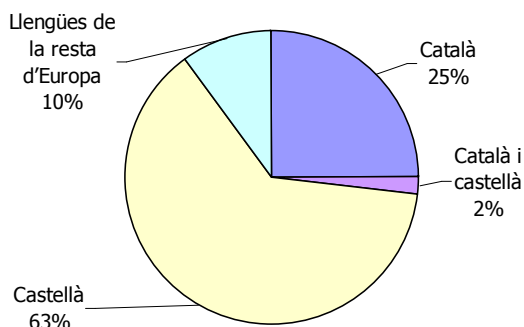
Si es compara la llengua de consum dels mitjans de comunicació segons l'Estadística sobre els usos lingüístics de Catalunya 2003 i segons altres estudis s'observen diferències notables. Les raons que expliquen aquestes diferències poden ser: el mètode de recollida de dades, el fet que l'Estadística sobre els usos lingüístics de Catalunya 2003 analitza dades declarades, l'absència de dades que ponderin el consum més o menys elevat dels mitjans de comunicació de cada enquestat i la incorporació a l'estudi dels mitjans de comunicació locals o comarcals que altres treballs no tenen en compte.

En termes generals, l'Estadística sobre els usos lingüístics de Catalunya 2003 confirma l'associació important entre oferta i consum. El mitjà que té més oferta en català és la ràdio i, alhora, s'observa que és el que es consumeix més en aquesta llengua. Els altres mitjans, en canvi, tenen menys oferta en català i menys consum, fet que sembla corroborar que el desplegament d'una política lingüística que afavoreix l'oferta en català en fa augmentar el consum.

La xarxa d'Internet està penetrant entre els residents a Catalunya i un terç de la població la utilitza. El consum de català a la xarxa és més baix que a la resta de mitjans analitzats: 25 % de consum en català i 63 % en castellà. També es fa notar un aspecte diferencial en el cas de la xarxa d'Internet, i és que els enquestats manifesten que entre les pàgines que més visiten, el 10 % són en anglès o altres llengües (vegeu el gràfic 14).

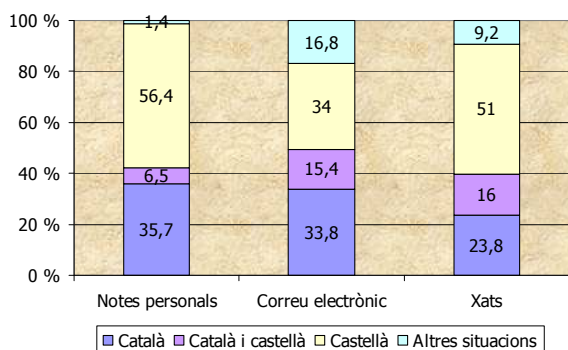
Estadística sobre els usos lingüístics a Catalunya 2003: una síntesi

Gràfic 14. Llengua de les pàgines web més visitades (inclosa la pàgina d'inici). Catalunya, 2003. Percentatges

L'ús del català en els usos escrits privats és comparativament reduït en tots els àmbits analitzats (vegeu el gràfic 15): el català té un ús més elevat en les notes personals (35,7%), seguit del correu electrònic (33,8%) i, en darrer terme, de les converses interactives i els xats (23,8%).

Gràfic 15. Usos escrits privats en les notes personals, el correu electrònic i els xats. Catalunya, 2003. Percentatges

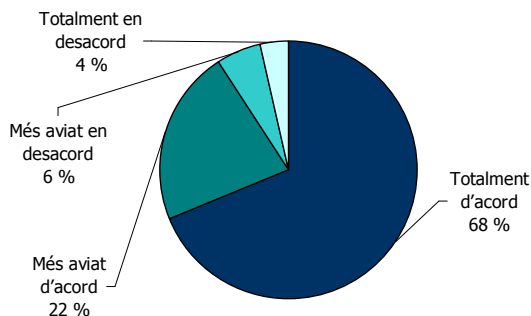
Comparant aquests darrers gràfics s'extreu que l'ús com a consumidor és diferent de l'ús com a productor. En tant que consumidor, l'ús del català està fortament condicionat per la llengua de l'oferta existent. En tant que productor —en xats, en el correu electrònic, etc.—, l'usuari gaudeix de més llibertat i hi ha més ús de català. Amb tot, continua condicionat per l'entorn. De fet, els productors es veuen limitats a l'hora de fer les tries lingüístiques. La manca d'oferta de canals de comunicació interactius en català sembla que redueix la presència d'aquesta llengua en els xats.

De les dades analitzades se'n desprèn que, pel que fa als usos lingüístics en els mitjans de comunicació i Internet, en primer lloc, és convenient estudiar conjuntament l'oferta i el consum i, en segon lloc, l'oferta és una condició necessària però no suficient perquè augmenti el consum en català.

Les preferències i les opinions lingüístiques

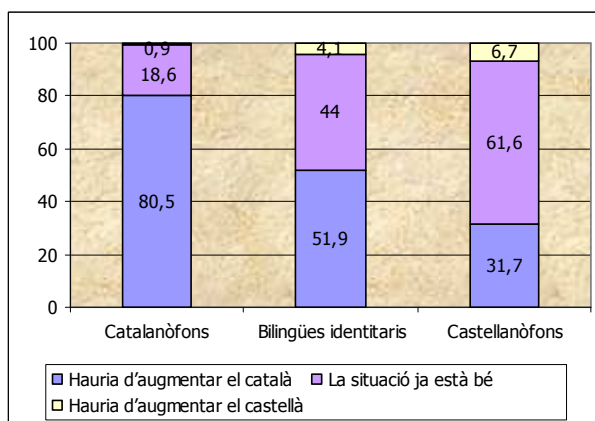
La gran majoria de la població opina que «el català, el valencià i el balear» són la mateixa llengua (vegeu el gràfic 16).

Gràfic 16. «El català, el valencià i el balear, són la mateixa llengua?». Catalunya, 2003. Percentatges

Entre els catalanòfons l'opinió és gairebé unànime: l'ús del català hauria d'augmentar. Ben al contrari, entre els castellanòfons, el grup més important opina que la situació ja està bé, encara que un 29,7% considera que hauria de créixer l'ús del català. Els bilingües identitaris, com passa sovint, es troben migpartits (vegeu el gràfic 17).

Gràfic 17. «A Catalunya hauria d'augmentar l'ús del català, del castellà, o ja està bé?», per llengua d'identificació. Catalunya, 2003. Percentatges

Conclusions

A Catalunya la llengua catalana gaudeix d'una apreciable capacitat d'atracció. Aquesta atracció es manifesta sobretot en dos fets: 1) un percentatge important de població té el castellà com a llengua inicial i al llarg de la vida adopta el català com a llengua principal, i 2) la transmissió lingüística intergeneracional és clarament positiva per al català: hi ha més gent que parla català amb els fills que amb els progenitors.

El moviment migratori és un factor decisiu en la configuració i l'evolució sociolingüístiques de Catalunya. S'han produït immigracions importants a Catalunya durant el segle xx, i fins ara mateix, que han condicionat i condicionen lògicament la situació del català. Malgrat el que s'ha esmentat en el punt anterior, els coneixements i sobretot l'ús que es fa d'aquesta llengua continuen explicant-se en bona part pels orígens personals o familiars dels individus.

Tot i l'augment del coneixement del català a mesura que l'edat baixa, es produeix una davallada clara de l'ús quan

es passa de la població gran a la de mitjana edat. L'augment del coneixement és resultat sobretot del procés de catalanització de l'escola. Pel que fa a la diferència en l'ús entre els grups d'edat gran i els de mitjana edat, és conseqüència de la gran immigració que va tenir lloc de 1955 a 1975: bona part dels que tenen ara una edat mitjana van formar el contingent principal d'aquesta immigració. Entre la població de mitjana edat i la d'edat més jove no es veu que l'ús tingui una tendència clara ni a l'augment ni al retrocés.

El grup d'edat més jove té unes característiques sociolingüístiques diferents de la resta. L'especificitat d'aquest grup d'edat és que es tracta de la primera generació socialitzada en una Catalunya autònoma amb presència pública i institucional del català, formada majoritàriament en una escola en català. El capteniment i les actituds lingüístiques pròpies són diferents en alguns aspectes de la resta de la població. Per exemple, el coneixement superior del català no es tradueix en un augment clar de l'ús. Caldria analitzar més a fons aquest sector de població des d'un punt de vista sociolingüístic.

A Catalunya el català no és ni una llengua en caiguda lliure ni una llengua sense problemes. En vista d'aquest recull ampli de dades, a Catalunya el català no és ni una llengua que estigui en situació terminal, en caiguda lliure, ni tampoc una llengua sense problemes, que gaudeixi de tots els elements necessaris per assegurar-ne l'estabilitat futura sense necessitat de cap mena d'actuació normalitzadora. Sembla possible mantenir-ne la presència sense retrocessos notables al llarg del segle que ara comença, però per aconseguir-ho cal que tant les institucions com els sectors de població sensibilitzats continuïn dedicant-hi esforços importants.

Glossari

Llengua d'identificació: llengua que un parlant explicita com a resposta a la pregunta «quina és la seva llengua?».

Llengua inicial: primera llengua parlada a casa, de petit.

Parlant homolingüe: parlant que té com a llengua actual d'identificació la seva llengua inicial.

Parlant mutant: parlant que té com a llengua actual d'identificació una llengua diferent de la seva llengua inicial.

Fitxa tècnica

Univers: població de 15 anys i més que resideix en un habitatge de Catalunya amb telèfon fix. **Mostra:** 7.257 enquestes telefòniques. **Estratificació:** territori, dimensió municipal, sexe i edat. **Marge d'error:** 1,2 % (nivell de confiança del 95,5 % amb $p = q = 0,5$). **Treball de camp:** del 5 de juny al 10 de juliol de 2003.

Els investigadors

L'explotació de les dades es va dur a terme de la manera següent:

Joaquim Torres va dur a terme l'explotació del capítol sobre l'ús familiar i la transmissió lingüística (capítol 4), la introducció (capítol 1) i va coordinar l'explotació del conjunt de l'enquesta que va donar lloc a l'*Estadística sobre els usos lingüístics de Catalunya 2003*. És membre de l'Associació de Sociolingüistes de Llengua Catalana i de la Xarxa CRUSCAT de l'Institut d'Estudis Catalans.

F. Xavier Vila i Moreno va dur a terme l'explotació dels capítols sobre els coneixements lingüístics (capítol 2) i els usos lingüístics interpersonals fora de la llar (capítol 5). És professor de sociolingüística de la Universitat de Barcelona i director de la Xarxa CRUSCAT de l'Institut d'Estudis Catalans.

Albert Fabà va dur a terme l'explotació del capítol sobre la llengua inicial i la llengua d'identificació (capítol 3), com també el dels usos lingüístics, els grups identitàris, les preferències i les opinions lingüístiques (capítol 7). És responsable d'Avaluació i Estudis del Consorci per a la Normalització Lingüística.

Vanessa Bretxa i Riera va dur a terme l'explotació del capítol sobre mitjans de comunicació i Internet (capítol 6). És investigadora del Centre Universitari de Sociolingüística i Comunicació de la Universitat de Barcelona.

Miquel Àngel Pradilla és professor de sociolingüística a la Universitat Rovira i Virgili i ha col·laborat en l'elaboració del volum i les conclusions.